

ספרי — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן
מליובאוויטש

פרשת פרה

(וי"ל לשבת פרשת שמיני תשפ"ב)

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק טז
(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי
„מכון לוי יצחק“
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ושתיים לבריאה
שנת מאה ועשרים לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

פרשת פרה

א. „פרה“ לפני „החודש“ – טהרתם של כל ישראל

טהרתן של כל ישראל⁶, ולא „החודש“ לפני „פרה“ (כפי שצריך להיות „בדין“)?

הכרח לומר (בפנימיות הענינים), שבכך שפרה היא „טהרתן של כל ישראל“ אין הכוונה רק לטהרה כפשוטה (מטומאת מת פשוטה) אלא לטהרה כזאת ש„כל ישראל“ צריכים להודק לה בכל מצב שבו הם נמצאים, ודוקא זוהי ההכנה לענין של „החודש“ ופסח.

ב„ירושלמי“ נאמר: „בדין הוא שתקדים החודש לפרה, שבאחד בניסן הוקם המשכן ובשני נשרפה הפרה. ולמה פרה קודמת, שהיא טהרתן של כל ישראל“. כלומר, תחילה קוראים את פרשת פרה „להזהיר את ישראל לטהר“, שיעשו פסחיהם בטהרה², ואחר־כך – פרשת החודש „ששם פרשת הפסח“².

ב. עיקר המצוה היא שעל האפר להיות מוכן לכל הזקוק לו

הדברים יובנו בעזרת החידוש שיש במצות פרה אדומה.

בספר המצוות⁷ אומר הרמב"ם שמצות פרה אדומה היא – „לעשות פרה אדומה כדי שיהיה אפרה מזומן למי⁸ שיצטרך אליו לטהרת טומאת מת“ – כוונת המצוה איננה מתבצעת רק על־ידי שימוש באפר בשעת הצורך – כאשר יהודי נטמא למת והוא זקוק לטהרה באפרה – אלא על האפר להיות מוכן מלכתחילה לכל יהודי שיוזקק לו, כך שבכל זמן שתידרש ליהודי טהרה כזו הוא יוכל לטהר את עצמו מיד באפר הפרה.

הרמב"ם מצרף לכך את הפסוק⁹, והיתה לעדת בני ישראל למשמרת¹⁰, אשר פירושו

מלשון הירושלמי „שהיא טהרתן של כל ישראל“ מובן שטהרת פרה אדומה קשורה לכל בני ישראל. כך מובן גם מתוכן הענין שם, שתיקנו לקרוא את פרשת פרה – והלא תקנת הקריאה היא לכל בני ישראל – לפני פרשת החודש (למרות ש„בדין הוא שתקדים החודש לפרה“) מפני הטעם „שהיא (פרה) טהרתן של כל ישראל“.

נדרש כאן הסבר: הצורך בהטהרות מטומאת מת לפני הבאת קרבן פסח קשור רק לאלו שהם טמאי מת, אבל לא ל„כל ישראל“, ואדרבה – כאשר רוב בני ישראל הם טמאי מתים, אין צורך להודק לפרה (וטהרתן של ישראל) כדי שיוכלו להביא את קרבן פסח, כי ציבור⁴ מביא קרבן פסח (גם⁵ בטומאה – מדוע אפוא צריכים כל בני ישראל (ההולכים לפי הרוב ולא לפי המיעוט) להקדים את (קריאת פרשת) „פרה“ לפני „החודש“ מפני ש„היא

1) מגילה פ"ג ה"ה. הובא ברי"ף ורש"י למגילה כט, א. ועוד.

2) רש"י מגילה שם ד"ה פרה אדומה וד"ה ברביעית. וראה ס' הפרס לרש"י „סדר פשויות“.

3) ברי"ף ורש"י שם (וכן בקה"ע לפני משה לירושלמי שם) ועוד – ליתא תיבת „כל“. אבל בדפוס ירושלמי לפנינו הוא ככפנים. – והעיקר: השאלה שבפנים היא בתוכן הענין, ולא דוקא בדיוק הל' „כל“, כדלקמן.

4) פסחים טו, סע"ב ואילך. שם עט, א ואילך. רמב"ם הל' קרבן פסח רפ"ז.

5) אע"פ שגם אז צריך להשתדל שיעשו בטהרה (כמו בנדו"ד שפרה נקראת קודם ר"ח שדי זמן לטהרה) ובפרט למי"ד שטומאה הודחה בצבור (פסחים עז, א. יומא ו, ב. וש"נ).

6) בס' הפרס שם מקשר זה דפרה קודמת מפני שהיא טהרתן של ישראל עם הא דחייב אדם לטהר את עצמו ברגל (ר"ה טז, ב) – אבל בפשוט, הענין דטהרתן של ישראל דפ' פרה הוא (לא ענין הטהרה (ברגל) בכלל, כ"א) רק טהרה מטומאת מת (וגם: החיוב לטהר עצמו ברגל אינו שייך לפסח ודוקא). וראה לקמן בפנים סעיף ו' בהערה 12.

7) ראה לקו"ש חל"ו ע' 207 ואילך.

8) מ"ע ק"ג.

9) בתרגום העליר וקאפה שינויים בלשון (ולא בתוכן הכללי). ובחינוך מצוה שצו (שידוע שבכ"מ העתיק לשון הרמב"ם): לשרוף פרה אדומה להיות אפרה מוכן למי שיצטרך אלי' ומטהרה מטומאת מת. ובמנין המצות בריש ספר היד: לעשות פרה אדומה להיות אפרה מוכן. וראה רמב"ם ספר המדע (ירושלים תשכ"ד) שם בשינויי נוסחאות.

10) חוקת יט, ט.

11) כ"ה בתרגום העליר וקאפה (שהועתקה גם תיבת „למשמרת“). וכ"ה בחינוך שם. וראה ס' המדע הנ"ל בש"נ (שם).

ישנם „אחרונים“¹⁶ המנסים לדייק בדבריו של הרס"ג „ופרה למשמרת בתדר“, ולומר שהכוונה איננה רק לחלק מן האפר ש„הי ישראל מזין הימנו“¹⁷, אלא גם לחלק מן האפר שהוא „נותן בחיל“¹⁸. שהרי דוקא על חלק זה של האפר (שאותו הוא „נותן בחיל“) נכתב הביטוי „והיתה לעדת בני ישראל למשמרת“ (וכלשון הרס"ג „ופרה למשמרת“), אשר ממנו לומדים חז"ל¹⁹ שיש לשמור חלק מן האפר של כל פרה „למשמרת“ ב„חיל“.

לפי זה יוצא שמצות פרה אדומה היא באופן כללי, לפי דעת הרס"ג, בחלק זה של האפר. שהרי, לכאורה, כיצד ייתכן לומר שעיקר המצוה איננו חלקן של האפר המנוצל לטהרת טמאי מתים, אלא חלק האפר הנשאר „למשמרת“. והם מסבירים זאת²⁰ לפי המובן ממספר מקומות, שהיו לוקחים מן האפר השמור בחיל כדי להוות על הכהן הגדול לפני יום הכיפורים [וכך גם כאשר הכהן הגדול היה שורף פרה אדומה חדשה]²¹.

וחו עיקר מצות פרה אדומה, שהרי לגבי ישראל ואפילו לגבי כהנים הדיוטים איננה קיימת חובה (כיחידים) להיטהר. רק כהן גדול, שרק הוא מסוגל לעבודה ביום הכפורים, כלפיו קיימת החובה בהזאת האפר לפני יום הכפורים כדי שיוכל לעבוד עבודה זו. וכך יוצא, שהחובה האמיתית של מצות אפר הפרה היא בחלק האפר שניתן בחיל „למשמרת“.

הסבר זה לדברי הרס"ג דורש עיון מיוחד. שהרי,

יוצא מכך שהמילים „ופרה למשמרת בתדר“ הן רק סימן כדי לדעת באיזה חלק מן האפר המצוה היא הכרחית, אך הן אינן מבטאות את תוכן המצוה.

(16) הרי"פ פערלא שם (קצ, ד).

(17) לשון התוספתא – פרה ספ"ג. רמב"ם הל' פרה אדומה ספ"ג (וראה תוי"ט פרה ספ"ג).

(18) פרה שם. רמב"ם שם.

(19) תוספתא ורמב"ם שם. פרש"י חוקת יט, ט.

(20) הרי"פ פערלא שם (קצא, א ואילך), וש"ג.

(21) להדיעה שצ"ל בכה"ג דוקא (ראה הרי"פ פערלא שם, וש"ג).

הפשט הוא שאפר הפרה צריך להיות מוכן, שמור, לכל יהודי מתוך „עדת בני ישראל“ – כל ישראל – שמא הוא ידקק לטהרה באפר הפרה.

החידוש בענין זה הוא גדול יותר: אין לטמא מת חובה (מדאורייתא) להיטהר; אפילו לפני הרגל כאשר ישנה החובה „לטהר את עצמו ברגל“¹¹, גם אז חלה החובה רק על המחוייב בעליה לרגל (בנוסף לכך שישנו דיון¹² אם חובה זו היא דאורייתא או דרבנן) להוציא אחרים, כגון: אדם שאין לו קרקע בארץ ישראל (או אדם השוהה בחו"ל), שהם פטורים מעליה לרגל (ומקרבן פסח)¹³, ולכן הם אינם מחוייבים ב„לטהר את עצמו ברגל“.

יוצא, אפוא, שעל האפר להיות „מוזמן למי שיצטרך אליו לטהרת טומאת המת“, לאו דוקא לאדם שהטהרה מטומאתו היא חובה לגביו אלא גם לאדם שהטהרה תלויה ברצונו ובכל זמן שיתעורר בו הרצון להיטהר¹⁴ צריך להיות מוכן בשבילו אפר הפרה כדי שיוכל לטהר את עצמו מיד כאשר ירצה.

ג. גם מלשון הרס"ג מובן שעיקר המצות הוא באפר השמור

ענין זה מודגש גם בלשון הרס"ג (בספר המצוות שלו¹⁵) שם הוא כותב, שמצות פרה אדומה היא „ופרה למשמרת בתדר“ – אפר הפרה צריך להיות מוכן בתדירות (תמיד),

(11) ר"ה שם. רמב"ם הל' טומאת אוכלין פט"ז ה"י.

(12) ראה משנה למלך לרמב"ם שם (ושם שקו"ט בעיקר בנוגע להאזנה דמגע נבילה כו' קודם הרגל אם הוא איטור תורה או דרבנן). וראה שד"ח כללים מע' ח"ת כלל מז. וש"ג.

(13) ראה פסחים ת, ב. תוד"ה מאל"י – שם ג, ב. שד"ח שם. וראה בכ"ז הרי"פ פערלא לטהמיצ' רס"ג פרשה מה (קצא, ב).

(14) שהרי אין הכוונה ב„למי שיצטרך אליו לטהרת טומאת מת“, שצריך ומחוייב בטהרתו, כ"א שצריך להאפר („אליז“) בשביל טהרתו. וכדמוכח ג"כ מהגירסא (ראה תרגום העלירי וקאפת), „למה שיצטרך“.

(15) שם.

ובמיוחד כאשר „שיצטרך“ כולל גם את הכהן הגדול בזמנים שעליו להיטהר על-ידי האפר.

את זאת רואים גם לפי הרמב"ם, המצטט כהוכחה לדבריו – שמצוות פרה אדומה היא „שיהיה אפרה מזומן“ – את הפסוק, והיתה לעדת בני ישראל למשמרת“,

שהרי גם חלקו של האפר ש„ישראל מזין הימנו“ נכלל בתוך „והיתה... למשמרת“ – מזומן „למי שיצטרך אליו“.

אך יש להבין: אכן, מדוע חשוב כל כך הענין של אפר הפרה, עד שמדגישים שאין די בכך שיהיה אפר בשעת הצורך, אלא הוא צריך להיות „למשמרת בתדר“ – מוכן תמיד „למי שיצטרך אליו“?

ה. פרט זה קיים גם במצות פרה אשר בעבודת ה' הרוחנית

כל דבר בגשמיות נובע ומשתלשל מענינו ברוחניות²⁷. כך גם, ועל-אחת-כמה יזכר, בקשר לתורה ומצוות: פרטיה של כל מצוה מביצועה הגשמי מותאמים וקבועים לפי תוכנה ברוחניות.

וכך גם בעניננו: העובדה שמצות פרה מתקיימת באופן כזה, שצריך להיות „אפרה מזומן למי שיצטרך אליו“, נובעת מכך שמצות פרה אדומה בעבודת ה' הרוחנית מסמלת ענין הדרוש תמיד, ענין שצריך להיות תמיד „מזומן“ לכל אחד בעבודת ה' הרוחנית שלו.

והביאור בזה:

ענינה של פרה אדומה הוא – תשובה²⁸. משמעותה של טומאת מת ברוחניות²⁹ היא

ובנוסף לכך: המצוה (אפילו בחלק זה) איננה על כך שהאפר הוא „למשמרת בתדר“, אלא על ההזיה על הכהן הגדול [דבר המגיע לידי קיום לעיתים רחוקות ביותר: מספר פעמים לפני יום הכיפורים (- אחת בשנה), וכאשר מכינים אפר מפרה אדומה חדשה, מאורע אשר מימות משה רבנו התרחש רק שמונה פעמים²²].

וקשה: הרי מוטלת מצות עשה על כל הכהנים לבצע את עבודת בית המקדש בכל יום, וכאשר יחיד עושה זאת הריהו מקיים מצות עשה, ו„כהנים וריון הן“²³ והיו רצין²⁴ לעבודה עד כדי מסירות-נפש, וברור אפוא שטהרת פרה אדומה היתה הכרחית לגביהם, ומדוע, אם כך, יהיה עיקר מצות פרה אדומה בחלק של האפר הניתן בחיל, שממנו מזים רק על הכהן הגדול?

ד. גם לפי הרס"ג עיקר המצוה היא שיהיה אפר מוכן, מדוע חשוב הענין לכל יהודי

לפיכך מסתבר, שאדרבה: כוונת הרס"ג בדבריו „ופרה למשמרת בתדר“ היא כדברי הרמב"ם שהובאו לעיל, שעיקר מצוות הפרה הוא, שאפרה יהיה תמיד מוכן „למי שיצטרך אליו לטהרת טומאת מת“ – „למשמרת בתדר“²⁵.

אין שום קושי בכך שהרס"ג משתמש בביטוי „למשמרת“, אשר לפי דרשת חז"ל הכוונה בביטוי זה היא לחלק מן האפר הניתן בחיל, כפי שהוסבר לעיל, כי כוונתו בביטוי זה איננה כלפי דרשת חז"ל, אלא לפי פשוטו של מקרא, שבמילים „והיתה לעדת בני ישראל למשמרת“ הכוונה היא גם לכלל האפר²⁶, שיש להכינו „למי שיצטרך אליו“,

(22) פרה פ"ג מ"ה. רמב"ם הל' פרה אדומה שם.

(23) שבת כ, א. וש"נ.

(24) תמיד כת, א. משנה יומא רפ"ב (ושם כג, א).

(25) ופ"ז יומתק זה שאין הרס"ג כותב „למשמרת בחיל“.

(26) אף שגם רש"י בפירושו עה"ת עה"פ כתב „וזה שבחיל נתון למשמרת מגוה"כ והיתה .. למשמרת“ –

י"ל שאינו שולל בזה ש„למשמרת“ קאי גם על כללות האפר. וראה רא"ם שם. ואכ"מ.

(27) וי"ל שזוהו פנימיות תוכן מחו"ל (ב"ר בתחלתה. זח"ב קסא, א"ב) אסתכל באורייתא וברא עלמא. ואדרבא – ידוע מש"כ השל"ה (ראה בהקדמה סוף בית אחרון יד, א) שהתורה מדברת בעליונים ומרמות בתחתונים.

(28) אוה"ת חוקת ריש ע' תססב. תשעד. תשפו. ס"ע תשצו ואילך. ד"ה וידבר גו' זאת חקת (הא) תרכ"ט. ועוד.

וראה לקו"ת סא, ריש ע"ד.
(29) ראה אוה"ת שם ע' תשפא. לקו"ת שם ג"ד.

כפתרון, עצה וציווי לאדם החוטא את התשובה „יעשה תשובה ויכפר לו”³⁸, אך לא כך תורה שלפי מדרגתה, היא מציעה את העצה „יביא אשם”, המכפר על שגגות³⁹.

ו. מהו הקשר שבין יהודי ההולך בדרך הישרה לבין כל ענין הפרה?

ניתן לחשוב, שענין זה בתשובה, הוא רק לגבי אדם שכבר חטא ופגם, רק הוא זקוק לפרה הנעשית בחוץ, אך מהו הקשר של יהודי שנוהג בדרך של „עשה האלקים את האדם ישר”⁴⁰, דרך ישרה, דרך עבודת הצדיקים, לכל הענין הזה של פרה אדומה?

אמנם אמת היא, שהוא זקוק לתשובה, כפי שאדמו”ר הזקן מסביר במספר מקומות⁴¹, שתשובה איננה רק על עבירות, ושאפילו צדיק צריך לעשות תשובה, אך כל זה הוא לגבי עבודת התשובה של „הרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה”⁴², אך איזה קשר יש ליהודי כזה עם תשובה מסוג של פרה אדומה, „חוץ לשלוש מחנות?” והרי הוא נמצא ב„פנים”!

על כך עונים, שמצות פרה אדומה היא „שיהיה אפרה מזומן למי שיצטרך אליו”, עליו להיות מונח „למשמרת בתדר”, כי, בפשוטם של דברים, „אל⁴³ תאמין בעצמך” – לעולם אין אדם יכול להיות בטוח בעצמו.

במיוחד לפי הכלל ש„אינן⁴⁴ צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא”, ולפחות „חטא”

העובדה שבאמצעות עוונות נגרם המצב ש„עוונותיכם היו מבדילים”³⁰, מצב שאין בו „ואתם הדבקים בה’ אלקיכם”³¹, ואז אין מתקיים, רחמנא לצלן, „חיים...”³¹. ופרה אדומה, דהיינו התשובה, מטרת את היהודי ומחברת אותו שוב לשרשו ומקורו באלקים חיים.

(וכפי מאמר חז”ל³², „תבוא פרה ותכפר על מעשה העגל” – פרה מטרת מטומאת מת, שהיא תוצאת ענין העוונות, אשר נובעים מחטא העגל, שהוא שורשם של כל החטאים שלאחר מתן תורה³³).

זהו ההסבר לכך שבפרה אדומה נמצאים שני ענינים קוטביים: מצד אחד – כל עשייתה היא בחוץ, מחוץ לשלוש המחנות³⁴, שלא כקרבנות שמקומם הוא דוקא ב„פנים”. ומצד שני – על ההזאה להתבצע דוקא „נוכח פני אוהל מועד”³⁵ – „מתכוון ורואה פתחו של היכל בשעת הזאת הדם”³⁵. וזאת מפני שגם בתשובה קיימים שני קצוות כאלו:

פעולתה של התשובה היא לכפר ו„לברר” את ה„חוץ”, את מה שהוא מחוץ לכל המחנות – מחוץ לקדושה. היא מכפרת ומטהרת גם זדונות, שהם משלוש קליפות הטמאות לחלוטין (דרגת הטומאה החמורה ביותר), שלא כקרבנות, המכפרים רק על שגגות³⁶. הכח לאפשרות לכפר על הזדונות (על מה שמחוץ לכל המחנות) נלקח ונובע ממקור עליון ביותר („פנים”)³⁷ –

דוקא הקב”ה, שלמעלה מהתורה, מציע

38 יל”ש תהלים מזמור כה (רמז תשב). וראה ירושלמי

מכות פ”ב ה”ו.

39 ובאשם גזילות כו’ – הקרבן צ”ל עם (ובהקדמת שב מידיעתו – שבועות כו, ב. וש”ג) התשובה. התשובה עושה ממיד שוגג ואז מכפר הקרבן (אוה”ת יו”כ ס”ע א’תקנז ואילך. דרמ”צ וציונים והערות הנ”ל. וראה לקו”ש [המתורגם] ח”ד ע’ 132 בהערה. ח”ג ע’ 76 ואילך. ועוד).

40 קהלת ז, כט.

41 לקו”ת ר”ה ס, ד ואילך. ש”ס, ג. ר”פ האונינו. ועוד.

42 קהלת יב, ז.

43 אבות פ”ב מ”ד.

44 קהלת ז, כ.

30 ישעי’ נט, ב.

31 ואתחנן ד, ד. אדר”ג ספ”ד.

32 תנחומא חוקת ח בסופו. פרש”י שם יט, כב. וראה ע”ז כג, ב: פרה דחטאת קרי’ רחמנא. וראה אגה”ק ס’ כח. 33 ראה תשא לב, לד ובפרש”י שם. וראה זהר (ח”א נב, ב. ח”ב קצג, ב) דע”י חטא העגל חזרה וזהמתן.

34 חוקת יט, ג ובפרש”י (מיומא סח, א).

35 חוקת שם, ד ובפרש”י (מספרי עה”פ).

36 ראה אגה”ק שם. דרך מצותיך קיא, א”ב (וראה ציונים והערות שם).

37 ראה דרמ”צ שם: ענינה כמו הקרבנות הנעשים בפנים ואדרבה נעלית מהם ביותר. וראה לקו”ת חוקת נט, ד ואילך.

חשך כפול ומכופל (שזהו „חוי” שאין „חוי” יותר ממנו) ועדיין לא נושענו, וייתכן שהדבר תלוי בעבודתו שלו, כפי שהוסבר לעיל⁵³, הרי כל זמן שהגאולה איננה מגיעה, אז ר”ל „כאילו הוא (הדור) שהוא יכול „להכריע” אותו) החריבו” – ואז מעורר הדבר אצלו תשובה כפשוטה, בצורה הנועלית ביותר.

ז. ענין התשובה צריך להיות יסוד אפילו בעבודתו של הצדיק

ניתן עדיין לחשוב: אכן, ענין התשובה צריך להיות מוכן אצלו „למשמרת בתדר”, אך בהיותו איש ההולך בדרך הישרה, די אם יהיה זה אצלו ענין נוסף בעבודת ה' שלו, כי לו כשלעצמו אין כלל קשר עם ענינים שהם „חוי” לשלוש מחנות”, והצורך שלו בענין התשובה איננו נגרם בגללו, אלא „בעטיו של נחש”, דבר שאינו תלוי ברצונו ובבחירותו, ועל כך הוא באמת יעשה תשובה – אך לא כיסוד בעבודת ה' שלו. הן הוא נעלה מכך!

על כך אומרים, שפרשת פרה היא „טהרתן של כל ישראל” – כל יהודי נוקק לטהרה מסוג של פרה אדומה, ויתר על כן – זהו היסוד לכל עבודת ה' שלו, כי צריך להיות אצלו „החודש” (ופסח), ככתוב במדרש⁵⁴ שחוקת פרה אדומה גדולה מחוקת הפסח, כי „אוכלי הפסח צריכין לה”. משמעות הדברים הללו בעבודת ה' הרוחנית היא⁵⁵: אוכלי הפסח – זוהי עבודת הצדיקים, ו„אוכלי הפסח צריכין לפרה כי גם הצדיקים צריכים לעשות תשובה”.

אפילו אצל צדיק⁵⁶, העובדה שהוא „יש מי שאוהב”⁵⁷, ויש לו בחירה חפשית לעשות ח”ו נגד רצון ה', מוכיחה שהוא מציאות שאיננה

מלשון חסרון⁴⁵ – משהו חסר, הוא לא קיים את עבודתו „כדבעי למיעבד”⁴⁶, או לא בצע אותה בשלמות – ולכן הוא צריך לעשות תשובה על הפגם בעבודתו.

ואפילו כאשר אין בו שום חטא, והמוות יכול לשלוט בו רק „בעטיו של נחש”⁴⁷, – כפירושו הידוע של האר”י ז”ל⁴⁸ על הפסוק⁴⁹ „ותלית אותו על עץ”, שכאשר לאדם אין שום חטא, אשר הוא הגורם למוות, הרי „ותלית אותו על עץ”: יש לתלות לגביו את ענין המיתה בחטא עץ הדעת, שהביא למוות בעולם –

גם אז, הרי בעצם העובדה שלחטא עץ הדעת ישנה השפעה עליו, מהווה הוכחה לכך שיש לו קשר עם „עטיו של נחש”⁵⁰, – ועל כך צריך להיות אצלו התשובה. ויש לומר, שאם הוא איננו דואג ל„עטיו של נחש” שבו, ודאי שהוא ירד אחר-כך מדרגתו, ר”ל.

על אחת כמה וכמה ברור הענין כאשר מתעמקים במאמר חז”ל⁵¹ „כל דור שאינו (בית-המקדש) נבנה בימיו, מעלין עליו כאילו הוא החריבו”, ובאופן החיובי הרי קיים פסוק דין⁵² שיחיד ש„עשה מצוה אחד, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה” –

וכיוון שהוא רואה, שאנו נמצאים עדיין בגלות, ובמיוחד בגלות בעקבתא דמשיחא –

(45) לקו”ת מטות פב, א. ד”ה ע”כ יאמרו תרצ”א (בסו”מ קונטרסים ח”א) פ”א. ובכ”מ.

(46) כתובות סו, רע”א.

(47) שבת נה, ב. ב”ב יז, א.

(48) נחל קדומים עה”פ (תצא כא, כב). ש”ה שפר, ב.

וראה לקו”ש ח”ז ע’ 167 ואילך, וש”נ.

(49) תצא שם.

(50) ראה תר”א ס”פ משפטים: והוא ענין .. ד’ מתו בעטיו של נחש שאע”פ שהן צדיקים גמורים מ”מ נשאר בהם עדיין איזה שמץ מזוהמת הנחש .. שרואה א”ע ומכיר חסרונו או יודע שזה טוב לו. וראה לקמן בפנים סעיף ז והערה 56. וראה לקו”ש חכ”ד ע’ 134.

(51) ירושלמי יומא פ”א ה”א. מדרש תהלים קלו, ז (ומסיים שם: מאי טעמא לפי שלא עשה תשובה).

(52) רמב”ם הל’ תשובה פ”ג ה”ד. מקידושין מ, ב.

(53) להעיר מבונה ירושלים ספ”ד מתיקונים, שאם ה’ צדיק אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו ה’ בא משיח.

(54) שמו”ר פ”ט, ב.

(55) סו”ה וידבר גו’ את חוקת הנ”ל.

(56) ראה בכ”ז לקו”ש (המתורגם) ח”ט ע’ 216 ואילך, וש”נ.

(57) ראה תניא פ”ה, לו.

ועל אחת כמה וכמה אמורים הדברים כלפי כאלה שהם למטה מדרגת בינוני – שהרי אף-על-פי ש, „מידת הבינוני היא מידת כל אדם ואחריה כל אדם ימשוך“⁶¹, בכל זאת ידוע⁶² האיחול הלכבי „הלואי בינוני“ – אשר אצלם צריכה להיות תשובה וטהרה על חטאים כפשוטם, כדי שיוכלו אחר-כך לעבוד את עבודת ה' כדבעי⁶³.

ובאמצעות עבודת התשובה של פרשת פרה מגיעים מיד לפרשת החדש, ש, „אין מפסיקין בין פרה להחדש“⁶⁴, כי ענינה של פרשת החדש הוא „החדש הזה לכם“, חדש הגאולה⁶⁵ ובאמצעות עבודת התשובה של פרשת פרה נגרים ש, „ומיד (ללא שום הפסק) הן נגאלין“⁶⁶, „בניסן עתידין ליגאל“⁶⁷, בקרוב ממש.

(משיחת ומאמר מוצש"ק פ' פרה תשל"ח, שיחת ש"פ החדש תשכ"ד)

(61) שם רפ"ד.

(62) בית רבי ח"ב פ"ח הערה א' (הב').

(63) ראה תניא פ"ו. תשובות וביאורים (קה"ת תשל"ד) סי' ז*.

(64) ירושלמי מגילה שם.

(65) ראה שמו"ר פט"ו, יא. ועוד.

(66) רמב"ם הל' תשובה פ"ו ה"ה.

(67) דעת ר"י ר"ה יא, רע"א. וכן סתם בשמו"ר שם. וראה אה"ת בא ע' רנט. רעא.

(* אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ז"א ע' פה ואילך. המו"ל.

מאוחדת לחלוטין עם אלקות, יוצא מכך, שגם בעבודתו של הצדיק משולבת מציאות עצמית. לפיכך נזקק גם צדיק לטהרה של פרה אדומה, עליו „להיטהר“ מהרגשה של מציאותו העצמית באמצעות התשובה – המרירות על כך שהוא מציאות שאיננה בטלה לחלוטין לאלקות. דוקא באמצעות עבודת התשובה, ועד לאופן שהוא מבטל את מציאותו העצמית, יכולה להתקיים אצלו אחר-כך העבודה של „אוכלי הפסח“, עבודה באופן של פסח (פסיחה) ודילוג, עד שהוא „אוכל“ זאת, כביכול, והדברים נעשים „דם ובשר כבשרו“⁵⁸.

ח. עבודת התשובה מסוג זה מכוונת לכולם, ומקרבת את הגאולה

כל האמור לעיל הוא אפילו לגבי צדיק, ועל אחת כמה וכמה שעבודת תשובה זו, של פרה אדומה, צריכה להתקיים אצל בינונים, שיש להם הרהורי עבירה וכו'⁵⁹. למרות ש, „מיד בעלייתו לשם דוחהו בשתי ידיים...“⁵⁹ בכל זאת, העובדה שמתעוררות אצלו מחשבות כאלה, מוכיחה שהוא עדיין לא קים את השבועה „תהי צדיק“⁶⁰, ולפיכך עליו לעשות תשובה.

(58) תניא פ"ה.

(59) תניא ספ"ב.

(60) ראה שם פ"ד.

לזכות

כ"ק אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח

ויהי"ר שעי" קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

יט.

„כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹:

יעדערער קען זען בגלוי ווי די נסים פון יציאת מצרים שפיגלען זיך אָפּ איצטער אין דעם נצחון בימינו אלו – סיי אין דעם עצם נצחון און סיי אין דעם זמן ווען דאָס קומט פֿאַר, ובמיוחד – אין די ימים זכאין פון חודש ניסן:

. . . נאָך פֿאַר חג הפסח – איז געווען דער „למכה מצרים בבכוריהם“², אז די „בכורים“ פון אומות העולם³ (כולל פון מדינת מצרים און די מדינות ערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם אין די „יוניטעד ניישענס“ – האָבן מלחמה געהאַט און געשלאָגן „מצרים“, אַ צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) „מיצר“ לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – „שנת אראנו נפלאות“ – איז געווען דער נצחון (ווי די אוה"ע האָבן מכריז געווען), און זיין מפלה, באופן פון „למכה גו“ (ניט „להורג“), און דוקא דורך ניט־אידן (בכוריהם), וועלכע האָבן אים נוזף און מבזה געווען, און מכריח געווען אַז ער דאַרף חרטה האָבן פון פעולותיו עד אז,

און ער האָט געמוזט מודה זיין און אָננעמען און מקיים זיין די אַלע ציוויים והוראות און פֿאָדערונגען וואָס ער האָט באַקומען פון „בכוריהם“: באַפרייען אַ טייל פון די מלחמה־געפֿאַנגענע, און אויך מקיים זיין די אַנדערע זאַכן וואָס מ'האַט פון אים געפֿאָדערט.

(1) מיכה ז, טו.

(2) תהלים קלו, י. וראה מדרש תהלים שם. רש"י ומצוד"ד שם.

(3) והרי כל המלכיות נקראות על שם מצרים (ב"ר פט"ז, ד).

(4) ב"ר שם.

און דערנאָך איז געווען דער המשך בזה – אין חודש ניסן, און דעמולט גופא – בימי הפסח, „זמן חירותנו“ – אַז „בכוריהם“ אין די „יוניטעד ניישענס“ האָבן ממשיך געווען אין דער נזיפה ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה האָט מען נאָך ניט געוואוסט וואָס וועט זיין דער המשך, ווי ווייט מ'וועט אים מבזה ומזיק זיין, ווי שטאַרק ער וועט בלייבן, וויפל ער וועט דאַרפן מודה זיין און אָפּצאָלן, און ווי ער וועט דאָס אַלץ אָננעמען, אָדער דאָס וועט זיין דורך אַנדערע; דערנאָך בימי חודש ניסן, בימי הפסח – זיינען „בכוריהם“ אַרויס מיט אַ נזיפה חזקה און אַ החלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף אויף די הוראות שלפני זה) ווי סאַדאָם דאַרף זיך אויפפירן, און אויך זעען און פאַרזיכערן אַז ער זאָל דאָס מקיים זיין: באַפרייען די שבויים, אומקערן דאָס וואָס ער האָט צוגענומען, און אפּצאָלן פאַר די נזקים און היזקות וואָס ער האָט איצטער געטאָן (און אויך אויף דעם וואָס ער האָט פריער געטאָן).

ובהמשך ימי החודש, ביז אין די לעצטע טעג פון דעם חודש, איז אין דעם נס צוגעקומען נאָכמער – אַז ער האָט דערצו אַלץ מסכים געווען, און אַן קיין ווידערשטאַנד און מלחמה,

ביז אַז ער האָט מגלה געווען געלטער און רכושים וואָס ער האָט באַהאַלטן (און ביז איצטער האָט מען גאָר ניט געוואוסט אַז ער האָט דאָס געהאַט).

. . . נאָך אַן ענין אין די געשעענישן בזמן האחרון אין וועלכן מ'זעט נסים ונפלאות – איז די יציאה פון אַ ריבוי אידן ממדינה ההיא, וועלכע איז בדוגמת יציאת מצרים:

לאחרי אַ ריבוי שנים פון אַ הנהגה באופן אחר לגמרי, אין וועלכע אידן האָבן פון דאָרטן ניט געקענט אַרויסגיין – איז דוקא בשנה זו ובשנה שלפני האָט די מדינה אויפגעעפנט אירע טירן צו אַרויסלאָזן אידן זיי זאָלן גיין אין ארץ הקודש [און אפילו אויב, מאיזה סיבה שתהי', האָבן אַ טייל פון זיי זיך מתעכב געווען אין אַנדערע מדינות לפי שעה (אין ארצות הברית אָדער אוסטראליא וכיו"ב) וועלן זיי בקרוב זיך

איבערטראַגן (ברצון שלם ומתוך שמחה וטוב לבב) אין ארץ הקודש, צוזאַמען מיט זייערע משפחות].

און ביז אַז די מדינה אַליין איז זיי מסייע צו אַרויסגיין, בדוגמא ווי ס'איז געווען ביציאת מצרים, וואָס תכליתה איז געווען צו גיין אין ארץ הקודש (והבאתי אתכם אל הארץ גו'5), כולל אויך – סיוע פון די דברים גנוזים פון „מצרים“ (כנ"ל), אַז מ'נוצט דאָס אויך, ביז אַז אַ טייל דערפון – און אויך פון אַנדערע געלטער פון אַנדערע מדינות – קומט אָן צו אידן, אחינו בני ישראל וואָס זיינען ערשט אַרויס (און גייען איצט אַרויס) ב"יציאת מצרים", פון „מצרים“ (מלשון מיצרים וגבולים6) פון מדינה ההיא, בדוגמא ווי ס'איז געווען ביציאת מצרים בפעם הראשונה, אַז „וינצלו את מצרים“7, ביז אַז „אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם“8, און אויך די דברים גנוזים9.

. . . ויהי רצון אַז דער אויבערשטער זאָל העלפן יעדער איד ער זאָל האָבן די „עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע“, און „לב לדעת“10 – צו זען „המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם“11, די נסים גלויים וואָס קומען פאַר בכל יום,

ובפרט אַז מ'האַלט שוין נאָך די „ארבעים שנה“12 זיין במדבר העמים (פון גלות), אין אַ מצב פון „(ארבעים שנה) אקוט בדור“13, און מ'האַלט שוין באַ „יבואון אל מנוחת“14, אין ארץ הקודש וירושלים15, ביז „שלם“,

(5) וארא ו, ח.

(6) ראה תו"א וארא נז, ב ואילך. בשלח סד, א-ב. יתרו עא, ג ואילך. ובכ"מ.

(7) בא יב, לו.

(8) פרש"י שם, ממכילתא עה"פ.

(9) ראה שמור"ר פי"ד, ג. ועוד.

(10) תבוא כט, ג.

(11) שם, ב.

(12) ולהעיר שכבר עברו ארבעים שנה מעת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת

ה'שי"ת, כמדובר כמ"פ.

(13) תהלים צה, י.

(14) שם, יא.

(15) פרש"י שם.

הוספה / בשורת הגאולה

שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

איז פאַרשטאַנדיק, אַז אידן זיינען שוין דערצו גרייט, און האָבן שוין דעם „לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע“ [אַזוי ווי ס'איז געווען בארבעים השנה נאָך יציאת מצרים, וואָס כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

(משיחת אור ליום ד' פ' שמיני, כ"ו ניסן תנש"א)

„כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹:

כאו"א יכול לראות בגלוי שהנסים דיציאת מצרים משתקפים כעת בהנצחון בימינו אלו – הן בעצם הנצחון והן בזמן בו הוא התרחש, ובמיוחד – בימים זכאין דחודש ניסן:

. . . עוד לפני חג הפסח – אירע ה„למכה מצרים בבכוריהם“², שה„בכורים“ דאומות העולם³ (כולל ממדינת מצרים ומדינות הערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם ב„אומות המאוחדות“ („יונייטעד ניישענס“) – נלחמו והיכו את „מצרים“, צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) „מיצר“ לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – „שנת אראנו נפלאות“ – אירע הנצחון (כפי שהכריזו אוה"ע), והמפלה שלו, באופן ד„למכה גו“ (לא „להורג“), ודוקא באמצעות אינם־יהודים („בכוריהם“), אשר נזפו בו וביזו אותו, והכריחו אותו להתחרט על פעולותיו עד אז,

הוא הוכרח להודות ולקבל ולקיים את כל הציוויים וההוראות והדרישות שניתנו לו מ„בכוריהם“: לשחרר חלק משבויי־המלחמה, וגם לקיים את יתר הדברים שדרשו ממנו.

ואח"כ הי' ההמשך בזה – בחודש ניסן, ובו גופא – בימי הפסח, „זמן חירותנו“ – ש„בכוריהם“ בה„יונייטעד ניישענס“ המשיכו בניזיפה

ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה עדיין לא ידעו מה יהי' ההמשך, עד היכן יבזו ויזיקו אותו, כמה חזק הוא ישאר, כמה הוא יצטרך להודות ולשלם, ואיך הוא ימלא אחר כל הדברים, או שהדברים יתבצעו ע"י אחרים; אח"כ בימי חודש ניסן, בימי הפסח – יצאו "בכוריהם" בנזיפה חזקה ובהחלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף על ההוראות שלפני זה) איך "סאדאם" צריך לנהוג, וגם לראות ולוודא שהוא יקיים אותם: לשחרר את השבויים, להשיב את אשר לקח, ולשלם על הנזקים וההיזקות שעשה כעת (וגם על מה שעשה בעבר),

ובהמשך ימי החודש, עד הימים האחרונים של החודש, ניתוסף עוד יותר בהנס – שהוא הסכים להכל, וללא שום ניגוד ומלחמה,

ועד שהוא גילה כספים ורכוש שהחביא (ועד עתה לא ידעו כלל שהיו בידו).

. . . ענין נוסף בהמאורעות בזמן האחרון שרואים בהם נסים ונפלאות – הוא היציאה של ריבוי יהודים ממדינה ההיא, שהיא בדוגמת יציאת מצרים:

לאחרי ריבוי שנים של הנהגה באופן אחר לגמרי, שבהם יהודים לא יכלו לצאת משם – הרי דוקא בשנה זו ובשנה שלפני' פתחה מדינה זו את שערי' לתת ליהודים [ארויסלאַזן אידן] לנסוע לארץ הקודש [ואפילו אם, מאיזו סיבה שתהי', התעכב חלק מהם במדינות אחרות לפי שעה (בארצות הברית או אוסטרלי' וכיו"ב) בקרוב הם יגיעו (ברצון שלם ומתוך שמחה וטוב לבב) לארץ הקודש, יחד עם משפחותיהם].

ועד שהמדינה עצמה מסייעת להם לצאת, בדוגמת כפי שהי' ביציאת מצרים, שתכליתה הי' ללכת לארץ הקודש (והבאתי אתכם אל הארץ גו'⁵), כולל גם – סיוע מהדברים הגנוזים של "מצרים", שמנצלים גם את זה, עד שחלק מזה – וגם מכספים אחרים דמדינות אחרות – מגיע לבנ"י,

אחינו בני ישראל שיצאו זה עתה (ויוצאים כעת) ב"יציאת מצרים", מ"מצרים" (מלשון מיצרים וגבולים)⁶ דהמדינה ההיא, בדוגמת כפי שהי' ביציאת מצרים בפעם הראשונה, ש"וינצלו את מצרים"⁷, עד ש"אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם"⁸, וגם את הדברים הגנוזים⁹.

. . . ויהי רצון שהקב"ה יעזור לכאו"א מישראל שיהי' לו את ה"עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע" ו"לב לדעת"¹⁰ – לראות את "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם"¹¹, את הנסים הגלויים שקורים בכל יום,

ובפרט שעומדים כבר לאחר "ארבעים שנה"¹² במדבר העמים (דגלות), במצב של "ארבעים שנה) אקוט בדור"¹³, ואוחזים כבר ב"יבואן אל מנוחתו"¹⁴, בארץ הקודש וירושלים¹⁵, עד "שלם", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

ומובן א"כ, שבנ"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [כפי שהי' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

ב.

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?! . . . דבר שאינו מובן כלל וכלל!

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא

בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים „עד מתי“ – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמשיח כבר הי' בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה – כמ"ש¹ „כי עם קשה עורף הוא (למעליותא², ולכן) וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו“ – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולזרוז עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות מצוה ליתן לצדקה, ומגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה³.

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת אור ליום ועש"ק פ' שמיני, כ"ח ניסן תנש"א)

(1) תשא לד, ט.

(2) ראה שמו"ר ספמ"ב. הובא בתו"א מג"א קכג, סע"ב. לקו"ת בלק סו, ד.

(3) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

כא.

דעם כללות'דיקן אויפטו פון דעם היינטיקן יאָר – אויף וועלכן אידן גיבן דעם סימן און נאָמען „הי' תהא שנת נפלאות אראנו" – אַ יאָר אויסגעצייכנט דערמיט וואָס ער איז „פעט" און אָנגעפילט מיט נסים ונפלאות פון דעם אויבערשטן וואָס קומען פאָר לעיני כולם, (אויך) אַלס הכנה צו די נסים ונפלאות פון דער גאולה האמיתית והשלימה וועלכע קומט תיכף ומיד ממש, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹ – ווי גערעדט און אונטערשטראַכן פיל מאָל במשך דעם יאָר.

* * *

דער שבת איז אויך די ספירה פון „מלכות שבגבורה", גילוי מלכא משיחא מתוך גבורת הגלות, און שבת פ' שמיני . . וואָס איז פאַרבונדן במיוחד מיט משיח צדקנו – דער „כנור של ימות המשיח" איז פון „שמונה נימין"² . . ביז אַז דאָס ברענגט גלייך דעם ענין פון תשיעי און פון עשירי יהי' קדש – די שלימות פון עשרה בגאולה האמיתית והשלימה („עלי עשור"³), „כנור של עשרה נימין"² (שלמעלה מכנור של שמונה נימין).

ובהגשה יתירה – מצד דעם וואָס גלייך בתחלת חודש אייר, בב' אייר, איז דער יום הולדת פון דעם רבי'ן מהר"ש, וידוע הוראתו ונתינת כח שלו בענין „מלכתחילה אריבער"⁴ – וואָס ער איז דער דור הששי (פון דעם בעש"ט), חזקה בכפליים, און דערפון קומט מען דערנאָך צום דור השביעי, דור השמיני, ביז דורנו זה – דור התשיעי (ג' פעמים ג' חזקה), וואָס ווערט די הכנה קרובה – בלי הפסק כלל – צו עשירי יהי' קדש בגאולה האמיתית והשלימה.

(1) מיכה ז, טו.

(2) ערכין יג, ב. וש"נ.

(3) תהלים צב, ד.

(4) אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תריו.

ובכל זה באקומט יעדערער נאָכמער כח פון אתפשטותא דמשה⁵ שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובפרט אַז מ'האָט היינט געלייענט אין בית הכנסת שלו . . און פון דעם בית תפלה ווערט נמשך דער כח אויך מחוץ לבית זה, ביז בכל העולם כולו, אויך אין אַ פינה נדחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, ביז אַז עס ווערט „ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים“⁶, צוזאמען מיט „מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו“⁷,

– ווי עס ווערט נתקיים מעין זה בזמנים אלו (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) – דער „מקבץ נדחי ישראל“ פון מדינה ההיא בלי הגבלות (ניט ווי ס'איז געווען פריער אַז בכדי אַרויסגיין פון דאָרטן האָט מען געדארפט אַנקומען צו אַ יחוס מיוחד און אַ דרישה מיוחדת), און זיי קומען אָן אין ארץ ישראל, אויך אָן הגבלות (ניט ווי ס'איז געווען בזמן לפני זה, כידוע ומפורסם) – וואָס דאָס איז צווישן די גילויים שלמעלה ממדידה והגבלה וואָס קומען פאַר נאָך בסוף זמן הגלות.

ובפשטות:

יעדער איד, אנשים נשים און אפילו טף, האָט די אחריות צו מוסיף זיין אין זיין עבודה צו ברענגען משיח צדקנו בפועל ממש!

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז עס האָט קיין אָרט ניט אַז אַנשטאַט אליין טאָן זאָל מען זיך פאַרלאָזן אויף אַנדערע אַדער אַרויפלייגן די אַרבעט אויף אַנדערע – נאָר דאָס איז די עבודה פון כל אחד ואחת, יעדערער דאַרף אליין טאָן זיין עבודה „לשמש את קוני“⁸ (צוליב וועלכע „אני נבראתי“⁸), און ס'איז זיכער אַז ער האָט אויף דעם כחות (וואָרום „איני מבקש כו' אלא לפי כחן“⁹ כנ"ל).

(5) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. וראה תניא פמ"ד (סג, א).

(6) ישעי' נו, ז.

(7) שם, ח.

(8) משנה וברייתא סוף קידושין.

(9) במדב"ר פי"ב, ג.

און אין וואָס באַשטייט די עבודה – איז דאָס אויך בפשטות: אין מוסיף זיין בתורה ובמצוות, אין לימוד התורה – נגלה דתורה און פנימיות התורה, און אין קיום המצוות בהידור . . . וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה צו דער גאולה¹⁰ – „אחכה לו בכל יום שיבוא“¹¹, ווי מ'זאָגט עס בכל יום בתפלה: „ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים“, און (בימי החול) – „את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח“. וכמדובר כמ"פ.

(משיחות ש"פ שמיני, מבה"ח וער"ח אייר תנש"א)

10) בל' חז"ל – „צפית לישועה“ (שבת לא, סע"א). וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א: „כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מזכה לביאתו כו"ל. וראה לקו"ש חלק ל' ע' 182-3. וש"נ.

11) נוסח „אני מאמין“. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394.

כללות מעלת שנה זו – שבנ"י נתנו לה את הסימן והשם „הי' תהא שנת נפלאות אראנו“ – שנה שמתחדת בזה שהיא „שמינה“ ומלאה בנסים ונפלאות מהקב"ה שמתרחשים לעיני כולם, (גם) כהכנה לנסים ונפלאות דהגאולה האמיתית והשלימה שבאה תיכף ומיד ממש, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹ – כמדובר ומודגש פעמים רבות במשך השנה.

שבת זו היא גם הספירה ד"מלכות שבגבורה", גילוי מלכא משיחא מתוך גבורת הגלות, ושבת פ' שמיני . . . הקשורה במיוחד עם משיח צדקנו – „כנור של ימות המשיח“ הוא מ"שמונה נימין"² . . . עד שזה מביא מיד את הענין דתשיעי ודעשירי יהי' קדש – השלימות דעשרה בגאולה האמיתית והשלימה („עלי עשור“³), „כנור של עשרה נימין“² (שלמעלה מכנור של שמונה נימין).

ובהדגשה יתירה – מצד זה שמיד בתחלת חודש אייר, בב' אייר, חל

יום הולדתו של אדמו"ר מהר"ש, וידוע הוראתו ונתינת כח שלו בענין "מלכתחילה אריבער"⁴ – שהוא דור הששי (מהבעש"ט), חזקה בכפליים, ומזה מגיעים לדור השביעי, דור השמיני, עד לדורנו זה – דור התשיעי (ג' פעמים ג' חזקה), שנעשה הכנה קרובה – בלי הפסק כלל – לעשירי יהי' קדש בגאולה האמיתית והשלימה.

ובכל זה מקבל כאו"א תוספת כח מאתפשוטותא דמשה⁵ שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובפרט שקראנו היום בבית הכנסת שלו . . ומבית תפלה זה נמשך הכח גם מחוץ לבית זה, עד בכל העולם כולו, גם בפניה נדחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, עד שנעשה "ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים"⁶, ביחד עם "מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו"⁷,

– וכפי שמתקיים מעין זה בזמנים אלו (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) – ה"מקבץ נדחי ישראל" ממדינה ההיא בלי הגבלות (לא כפי שהי' קודם שבכדי לצאת משם היו צריכים ליחוס מיוחד ודרישה מיוחדת), והם באים לארץ ישראל, ג"כ בלי הגבלות (לא כפי שהי' בזמן שלפני זה, כידוע ומפורסם) – וזהו מהגילויים שלמעלה ממדידה והגבלה הבאים עוד בסוף זמן הגלות.

ובפשטות:

כאו"א מישראל, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים – אלא זוהי העבודה **דכל אחד ואחת**, כאו"א צריך לעשות בעצמו את העבודה ד"לשמש את קוני" (שלשמה "אני נבראתי"⁸), ובודאי שיש לו כחות ע"ז (כיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"⁹ כנ"ל).

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה

ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור . . . וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה לגאולה¹⁰ – "אחכה לו בכל יום שיבוא"¹¹, כפי שאומרים בכל יום בתפלה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ו(בימי החול) – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". וכמדובר כמ"פ.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!
האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב
וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לעילוי נשמת

הת' אהרן עזריאל ע"ה
בן - יבלחט"א - ר' משה יהודה שיחי'
נפטר ביום כ"ה אדר שני ה'תשע"ד
ת. נ. צ. ב. ה.
* * *

לעילוי נשמת

הו"ח ר' אליהו ב"ר אוסקר ע"ה פיפרנו
נפטר ביום כ"ה אדר שני ה'תשס"ה
ת. נ. צ. ב. ה.
ולזכות

זוגתו מרת רחל בת אסתר תחי'
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה
*

נדפס ע"י בני משפחתם שיחי'

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>

To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>